

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

385.86

Szerző Szép Ernő

Hely

Cím Lóvonat

Idő

"1911"

Forrás: Az Est

Személy

Bp

1911

VI/17

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Lóvonat

A Margitszigeten lóvonat jár, az alsószigeti vendéglőtől a felsőszigeti hajóállomásig tolja az ódon barna kocsi maga előtt a lovat a sineken. Tegnap, Urnapján, egypár elszántabb egyén kirándult a Margitszigetre a borult időben, a lóvonaton jöttek a felsőszigeti vendéglőbe. Én tisztelettel aluliroft a Margitszigeten lakom, jöttem haza a városból, együtt ültem a lóvonaton az urakkal, a kik egy összefüggő társaságot képeztek. A kocsis trombitált, a lóvonat elindult, lassan ment, és az egyik ur a térdei közé fogott bot fölött csóválni kezdte a fejét és így szólt: »Skandalum, hogy itt még lóvonatot járatnak. Mi? Mért nem építik ki a Margitszigetre is a villamost? Villamossal három perc alatt léérne az ember.« Nyilván önmagára célt az emberrel, azonban ki is huzott a bal mellényzsebéből egy aranylánchoz erősített kerek szarvasbőrt, abból egy fényes aranyórát vett ki, a tetején lévő gombra alkalmazott egyellen nyomással felpattantotta annak fedelét, ránézett az üveg alá tett ciferblattra, ráfujt az üvegre, becsukta a fedelet, visszacsuszította a csipkészlű szarvasbőrbe, a szarvasbőrt kissé rá-dörzsölte az órára és az egészét visszajuttatta a bal mellényzsebbe, a honnan eredetileg azt elővette.

»Most háromfertály mult öt perccel, fogadjunk, hogy négyre se érünk le.« Senkise fogadott, a hogy ilyenkor nem is igen szokás, hanem az urak megtalálták az utra a témájukat, mérgesen beszéltek mind a lóvonat avult intézményéről s a maguk elvi hatáskörében erélyesen sürgették a villamost, mialatt a szemükben a közügyekért való buzgalom imponáló lángja égett. Istenem, nagyon megijedtem. Árván ültem köztük andalodó lelkemmel, lelkem aggodalommal telt meg, gondoltam, ma négy ember sürgeti, holnap újabb négy ember, a főváros egyszer kénytelen lesz villamost ültetni a virágok közé a Margitszigetre. Már egy víztornyot is fel-emeltek egy klasszikus szépségű mező közepén a szigeten, a villamosra vonatkozó rettegésem sem alaptalan, úgy éreztem a lóvonaton, a melyen szorongó érzésekkel ültem. Úraim, tegnapi szigorú emberek, én a legmálébszáju csodálója s rajongója vagyok a repülőgépeknek, de ne vessék meg azt a gyöngémet, hogy szeretem és jéltem az elavult, sétáló, ráérő, szelid lóvonatot a Margitszigeten. Hadd sétáljon a lovacska a fák közt végig a nyitott barna kocsival e leirhatatlan finom, gyöngyörű, csöndes tartományban, Budapestnek mutatóujján fénylő antik ékszerén, a Margitszigeten. Ne kívánják, hogy a villamos kiméletlen csege-

tése elzavarja Szent Margit szigetének madárkáját, a Dhália-rózsák álmát, s a szigetnek a fák közt andalgó urnőjét, a csöndet.

Tulajdonképpen csuf árulás tőlem a szigetről beszélni, a melyhez meghatott s féltékeny szerelettel ragaszkodom, a melynek szépségeiről csak egy kedves, finom barátommal szoktunk versenyt rajongani éji és reggeli sétáinkon, az álmodozó régi hotelek körül, a víz partján, a romok közt, a hajóállomásnál, a hidon, a kertészetben, mindenütt.

Kis kacsoim összetéve szépen, ágyascámban feltérdelve fogok imádkozni, hogy ne uszítsák rá a villamost e páratlan s imádandó helyre, a melynek csöndes, bágyadt, előkelő hangulata az itteni hotelek portásaiból, lohandiereiből, szobalányaiból is finom embe- reket varázsolt, oh mélyen tisztelt nagy- közönség, járjanak a városban villa- moson, itt ne legyen oly sürgös dolguk, fogadják jó szívet a lóvonat kondukto- rának gyenge trombitaüdvözlését, üljenek fel a lóvonatra s az alatt a tíz perc alatt, míg leméláz a szigeten, üljenek türelemmel, forgassák a fejüket a Duna futó hajjai és a hellén szépségű mezők között, füleljenek a csacsogó madár- kákra, ne vegyék elő folyton az órat, vegyék elő néha a telküket is.

Szép Ernő.